

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Ak! hvor forandret!

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 223. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-blich04-shoot-idm140011518579568.pdf> (tilgået 16. juni 2021)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

↪ Jeg kan ikke med Rolighed slutte dette Capitel, før jeg har gjort Læseren meddeelig i en Betragtning, der ved selvsamme Lejlighed næsten altid har fremstillet sig. Den er rigtignok hverken smuk eller lys; men den er naturlig og svarende til Sjælens Stemning Dagen efter en gjennemvaaget, om just ikke gjennemsviret Nat. Hvilken Forandring - har jeg tænkt - bevirker dog et Tidsrum af nogle faa Timer! Vi blive aldrig opmærksommere paa Tidens Hurtighed, med samt dens hurtige Virkninger paa os selv, der ellers synes os langsomme, 224 gradvise, afmaalte og neppe kjendelige, end netop Morgenen efter et Bal: Hvor er nu hiin livlige Munterhed, hiin barnlige Glæde, hiin søde Forventning, hvormed Man mødtes, hiin formelle Anstand, hvormed Man hilsede hverandre og traadte sammen til den første Dans? Hvor pene, hvor pyntelige vare Damer og Herrer! Ikke et Baand, ikke en Blomst, ikke en Naal sad paa urette Sted; ikke et Støvgran enten paa de hvide eller de sorte Kjoler; ikke en Folde, ikke en Rynke uden dem, der skulde være; hvert Krøs, hver Strimmel havde sit tilbørlige Fald; intet Halsklæde, som jo sluttede snehvidt og net til Hagen; ingen Hanekam, som jo havde sin tilbørlige Rejsning; ingen Haarlok, som jo glat og glindsende bølgede paa sit rette Sted - en Snare for hvert et uvarsomt Mandshjerte. - Med tindrende Øjne, med mildt rødme Kinder stod den nydelige Pigerække, ventende med Utaalmodighed efter det første Signal. Opmærksomme, hartad højtidelige iagttog Chapeauerne Fordanserens blinde Figureren - alle Hænder behandskes - han træder tilbage - seer til Orchesteret - bukker for sin Dame - klapper, og - nu toner Musikken, og Dansen begynder. - Men see nu dette selvsamme Selskab ved Ballets Ende! Det er Dag; Solen kaster sit Skjær paa de beduggede Ruder; Lysene i Salen brænde mat og søvnigt, som mange af de Dansendes kort forhen saa lysttindrende Øjne. Hvor er nu hiin Nethed, hiin Pyntelighed, hiin Anstand fra iaftes? Herrernes Klæder ere bestøvede, Haaret forpjudsket, Krøset krøllet; Halsklædet falder vidt ud fra Hagen, Sløjfen sidder skjævt. Og Damerne! de før saa festligt smykkede, saa elegante Damer! Kjølens Hvidhed er borte, saavel som Kindernes Rødme. De herlige Haarlokke have tabt deres Elasticitet, og hænge sjudskede ned over den Barm, som iaftes lignede Marmor og Alabast, men idag en Væg, der ikke for nylig er kalket. Her har en Garnering, hist en Halsstrimmel faaet en Rivt; der mangler en Sløjfe, her en Naal. Og nu de søde Ansigter! ak! Øjnenes Glands er forsvundet, ligesaa Smilet fra Læberne, og den fine Rødme fra Kinderne; blege, matte, dorske (om jeg ellers maatte bruge et saadant Udtryk) synes de nu at have nydt indtil Mæthed Ungdommens flygtige Glæder, og paa een Nat at være blevne erfarne, satte hartad trevne Koner. Men min søde Maren da? var hun ikke undergaaet samme hjertekjølende Forvandling? ja vel, ja vel! Forandring var hun jo, som Menneske, underkastet; men ingen hjertekjølende: den netop synlige Mathed og smule Uorden gav hende kun et mere smægtende 225 Anstrøg; og jeg behøver blot at sige: at det var ved denne Lejlighed, og paa denne selvsamme Formiddag, at jeg i stormende Begejstring forfattede et af mine heldigste Digte: "Til Maren, Morgenen efter Brylluppet."